

te med, til Forsvarskommissionen er færdig med sit arbejde.

Jeg synes, det er ganske interessant, at man på den ene side beskylder regeringen for ikke at være konkret nok, men at man så, når der kommer noget, som faktisk er ganske meget præget af overskrifter og forventninger, på den anden side siger, at det er alt for konkret, og viger skrigende tilbage. Det viser vist lidt om, at når man kritiserer regeringsgrundlaget, har det faktisk mere med politik end med realiteter at gøre.

Men alt i alt er der altså her tale om ting, som af Venstre og De Konservative opfattes som ukontroversielle.

Det synes jeg er en god melding, som tyder godt, og det tyder også på, at det lederskab, som regeringen tilbyder, vil blive accepteret, og at de lovttekster, der følger – for de er ikke så frygtelig langt væk – altså også vil kunne få en ordentlig behandling i Folketinget.

Men regeringspartierne bør ikke – og kan naturligvis ikke – alene stole på Venstres og De Konservatives evne til samarbejde hen over midten af dansk politik, for vi kunne jo risikere, at en eller anden form for fraktionering ville komme til at præge nogle af synspunkterne, og det ville være uklogt, og derfor er Folketinget heldigvis også sammensat på en sådan måde, at Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten hver især spiller en rolle i det samarbejds-mønster.

Jeg synes, det er vigtigt at konstatere den afgørende ændring, der er sket: På 14 dage blev midten i dansk politik ændret fra et ingenmandsland mellem de politiske blokkes skyttegrave til centeret for dansk politik.

Det er på midten og ikke på fløjene, det sker, og det ved både Venstre og De Konservative, og det er også derfor, vi hører de meldinger, som vi hører i dag. Man kan sige, at det er midten, der fungerer som markedspladsen, hvor der handles, og hvor der føres politik.

Og det er også den midte – og det skal være min afsluttende replik – som skal sikre et ja til Amsterdamtraktaten den 28. maj, og det lægger vi også stor vægt på fra radikal side.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er to korte bemærkninger. Først hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu røber jeg vel ingen hemmelighed, hvis jeg siger, at jeg tror, hr. Jørgen Estrup har haft en ganske særlig rolle at spille i forbindelse med, at forslaget om huslejestigninger for lejerne kom med i regeringsgrundlaget.

Det vil jeg næsten tro, og derfor vil jeg godt stille et spørgsmål til hr. Jørgen Estrup. Så nu har jeg tjekket efter, hvad der skete i 1996, for hr. Jacob Buksti oplyste jo tidligere, at det, som regeringen påtænker, er en videreudvikling af den lov, som man i 1996 vedtog sammen med SF og Enhedslisten.

Så det jeg har tjekket efter, og under tredjebehandlingen dengang vedstod boligministeren, at der var tale om en klar aftale, og ministeren brugte betegnelsen »aftalepartierne«, og så jeg vil spørge hr. Jørgen Estrup: Hvis nu man begynder at ændre den lov sammen med Venstre og De Konservative, er vi så ikke i den situation, at det ikke alene er løftebrud over for vælgerne, men også er aftalebrud over for SF og Enhedslisten?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ganske uradikalt skar hr. Jørgen Estrup sit ord-førerindlæg til efter det princip, at det bedste forsvar er et angreb. Så Det Radikale Venstre føler åbenbart behov for at forsvare sig, og det forstår jeg sådan set godt, når jeg tænker på det luftige regeringsgrundlag, man har lagt navn til.

Men jeg må sige til hr. Jørgen Estrup, som jo igennem mange år har været sit partis forsvarspolitiske ordfører: Der blev skudt for lavt! For på det plan, hvor man taler om 14 dage i helvede og 4 bloddryppende år, kan en anstændig og konstruktiv politisk diskussion simpelt hen ikke føres.

Så jeg vil anbefale Det Radikale Venstre, at man undlader at benytte sig af forsvarspolitiske strategier, for dem har man ikke rigtig forstand på at udføre elegant i den mundtlige debat.

I stedet vil jeg vende mig til et konkret spørgsmål, idet jeg vil spørge Det Radikale Venstre, om Det Radikale Venstre vil garantere pensionisterne, at deres pensionsudbetalinger ikke bliver pålagt bruttoskat, sådan som det er blevet varslet af den nye skatteminister.

For statsministeren var ivrig efter at give alle mulige befolkningsgrupper garantier før valgdagen, men de står ikke til troende, de står til